

Kruising tussen Monique van de Ven en Lady Di

Door ELLEN LEIJSER

EDE - Ontspannen achterover leunend zit Frank Buunk op een bankje in de kunsthandel, rondom hem tientallen schilderijen. De telefoon in de handsfree stand. Aan de andere kant van de lijn hangt een medewerker van het Amsterdamse veilinghuis Christie's. Buunk aast op een schilderij van Van Gogh.

Als Buunk via een veiling kunstwerken aanschaft, doet hij dat negen van de tien keer telefonisch. Ontwapenende grijns: „Anders moet ik twee keer op en neer rijden.” Buunk is in de koopstemming. Hij bladert door de catalogus van het veilinghuis en wijst hier en daar een plaatje aan waarop hij in de loop van de dag heeft geboden. Met zijn typische, bijna jongensachtige, branieachtigheid: „O ja, vanochtend nog twee prachtige aquarellen van Jan Sluifjters gekocht.”

En laat die Nederlandse kunstenaar nu net de reden zijn van het bezoekje aan de Edese kunsthandel. Want vorige week heeft Buunk een Sluifjters (1881-1957) gekocht bij het Haagse veilinghuis Glerum. Voor het bedrag van ruim zes ton. Voor 632.625 gulden om precies te zijn. Buunk doet niet geheimzinnig over prijzen.

Volgens de kunsthandelaar is er maar één schilderij van Sluifjters dat meer heeft gekost. „Begin jaren negentig is er op de TEEAF (jaarlijkse belangrijke kunstbeurs in Maastricht, EL) een Sluifjters verkocht voor iets meer dan een miljoen gulden. Dat schilderij is vergelijkbaar met onze Sluifjters. Deze is ook verzeurd voor een miljoen.”

De richtprijs van het schilderij was door Glerum vastgesteld op 120.000 à 150.000 gulden. Dat de verkoopprijs uiteindelijk zo'n vier tot vijf keer hoger is uitgevallen, verbaast Buunk helemaal niets. „Die lage prijs is gewoon een lokkertje.”

Dame met hoed

Met iets van trots haalt hij de prijzige aanwinst tevoorschijn. „Vind je het geen beauty...?” Hij richt een spotje op het lijstloze doek, de kleuren vlammen vol warmte op. Het rode truitje van de poserende vrouw contrasteert heftig met het diepe blauw van haar mantel. Met een zekere, elegante blik kijkt de vrouw naar de toeschouwer. Ze draagt een grote opvallende hoed. Officieel heeft het olieverschilderij, dat uit een Belgische privé-

verzameling afkomstig is, geen titel, maar Buunk noemt het 'De dame met hoed'. Het werk is niet op het doek gedateerd, maar bekend is dat het rond 1912 is geschilderd. De handtekening van Sluifjters is linksboven zichtbaar.

„Ik vind het een waanzinning mooi portret,” zegt een enthousiaste Buunk. „Ze heeft iets van Monique van de Ven en iets van Lady Di. Met zo'n mooi regelmatig gezicht. Het is een heel sensibele vrouw.”

En die hoed hè, die doet het hem. Buunk is er van overtuigd dat als de dame 'hoedloos' was geweest de prijs veertig tot vijftig procent lager was uitgevallen. „Die hoed geeft de vrouw allure, het portret straalt nu iets chiques. Iets Frans.”

Schoonmaak

De bijzonder produktieve Jan Sluifjters (duizenden olieverschilderijen, aquarellen, tekeningen), die in 1904 nog de belangrijke Nederlandse kunstprijs 'Prix de Rome' verwierf, had in Parijs het 'schilderen met licht' leren kennen. Onder invloed van de impressionisten ontwikkelde hij rond 1910 een eigen Nederlandse stijl: het luminisme.

Zijn uitwerking van het Franse pointilisme - bij Sluifjters niet met stippen maar met rechthoekige kleurvakjes - introduceerde hij hier onder meer bij zijn tijdgenoot Mondriaan, die hij ook in zijn werk heeft beïnvloed. Zijn belangrijkste werken dateren vooral uit die tijd.

Opknappeurt

Sluifjters ruim tachtig jaar oude schilderij van de 'dame met hoed' is hard toe aan een opknappeurt. Dat gebeurt in het eigen restauratie-atelier. De oude vernislaag wordt verwijderd en het doek krijgt een zogeheten vaporetreatment. Om het craquelé zo veel mogelijk vlak te trekken. En een beauty of niet, de dame is wel degelijk bestemd voor de verkoop.

Na de schoonmaak zal er een prijskaartje van 895.000 gulden aan komen te hangen. „Je bent

◆ De dame met hoed van Jan Sluifjters (Foto Cord Otting)

natuurlijk een slechte handelaar als je alles zelf wilt houden. Eigenlijk is dit schilderij zeker

een miljoen waard, maar dat kan ik nu niet vragen, want ik heb het net gekocht.”

De Van Gogh gaat later die middag aan Buunks neus voorbij. Verkocht voor 1,4 miljoen.